

A hadsereg becsülete

2011 augusztus 22. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Az augusztus 20-i tisztavatás után adózzunk a honvédelem ügyének, már csak azért is, mert err?l roppant keveset beszélünk az esztend? kevésbé jeles napjain.

Évekkel ezel?tt a doni katasztrófa helyszínén jártam. Álltunk, álldogáltunk szótlanul a hajdani csatamez?n, ott, ahol

a Don folyása látványosan megtörik, és t?n?dve nézegettük a végtelen síkságot. Alatta temetetlen magyar katonák tízezrei nyugszanak… Aztán amikor hazafelé tartottunk, beszélgetésbe elegyedtem a delegáció egyik tagjával, egy sz?kszavú, de rokonszenves századossal, aki elmondta, ha a haza szólítaná, ? és tiszttársai bizony ma is elmennének a háborúba, és akár h?si halált is halnának az országért, a nemzetért, a hadsereg becsületéért.

A hadsereg becsülete… Ha valamit, ezt a mai ember nemigen érti. Bevallom, én sem értettem, amikor sorkatonaként szolgáltam – de ahogyan feln?tt fejjel egymásba kapcsolódnak a nemzet és az egyén titkos fogaskerekei, lassan minden megvilágosodik.

A magyar katona vitézségének ezer esztendeje sokáig gúny tárgya volt hazánkban. Gyanús, kardcsörtet? valami, afféle feudális maradvány, ostoba, sz?k agyakban fészkel?, „magyarkodó” baromság. A honvédelem ügyének persze nem használt, hogy évtizedeken át szovjet zsoldba szeg?dött, gyanús alakok pöffeszkedtek a tányérsapkák alatt. És mégis… A Magyar Néphadsereg romjain megszületett Magyar Honvédséget minden gyanús öröksége, gyermekbetegsége, fogyatékossága ellenére magáénak érzi, akinek magyar szív dobog a keblében. Hiszen ez a mi hadseregünk, és ha szükséges, ennek a hadseregnek a katonái védenek meg bennünket, a hátországot, a civileket, n?ket, gyermekeket. Igen: még akkor is, ha ennek a lecsupaszított, elszegényített Magyar Honvédségnek a létszáma a harmincezret sem éri el manapság…

Liberális körökben régóta szajkózzák, hogy ugyan, miért is kellene megvédeni bárkit is, minket a kutya sem támad meg. Én viszont azt válaszolom erre, hogy háborúban, katasztrófák közepette, embert próbáló id?kben ezek a mi liberálisaink kámforrá szoktak válni. Mi pedig maradunk. És akkor elérkezik a hadsereg, a polgár?rség, az árvízmentesít?k ideje, és összekapaszkodik olyankor a magyar. Másfel?l a délszláv háború tanulságai arra tanítanak, hogy a fegyveres konfliktus lehet?sége mindaddig fennáll Európában is, amíg népek, nemzetek élnek egymás mellett. Vagyis az id?k végezetéig készenléti helyzet van, ha tetszik, ha nem.

A Magyar Honvédség és általában véve a hadsereg léte, szerepe tökéletesen értelmezhetetlen, ha világmasszahív?k vagyunk. Két olyan intézmény létezik, amelyet a liberalizmus különös el?szeretettel rombolt az elmúlt kétszáz évben: az egyház és a hadsereg. Mindkett? a tekintélyre, a közösségi er?re, a hierarchiára, a fegyelemre épít, nincs hát keresnivalója a „modern” Európában. Aligha véletlen tehát, hogy miközben mindenfajta zavaros fej? sztárokat, celebeket, luxuslányokat szponzorálnak a tájékoztatásban, katonával a legritkábban találkozunk televízióban, rádióban, újságok hasábjain. Ugye, megfigyelték már? És vajon miért? Hát azért, mert bár

a tartás, a keménység, a férfias megjelenés és magatartás a hétköznapokban továbbra is kelend? portéka volna, a közéletben kínos tehertételként merül fel. De mit tegyünk, ha az emberek fogékonyak a jóra: kövezzük meg ?ket talán, mert jobban tetszik nekik a délceg huszár, mint a harisnyaköt?s transzvesztita?

Van tehát remény. Amíg az értékek hanyag vagy szándékos eltüntetése, a nemzeti múlt feloldása és meghamisítása zajlik körülöttünk, a hadsereg, az egyenruha, a zászló tisztelete talán mégiscsak ott pislákol az emberek szívében.

Mostanában sokszor eszembe jut: hogy Isten kegyelméb?l magyarnak születtünk, egyúttal katonanemzet tagjai is vagyunk. Magyar, kun, jász, székely ?seink ezer esztend?n át kemény, hajlíthatatlan harcosok voltak. Az örökség kötelez… És az örökség beleég az emberbe, érkezik a születéssel, ott lappang a testünk és lelkünk rejtett zugaiban. Akinek az ?sei századokon át vitéz katonák voltak, maga is részese a körforgásnak. Kapálózhat a sorsa ellen, de képtelenség, hogy korcs, selejtes emberré váljon. Éppen ezért sajnálom azokat a fiatal gyerekeket, akik már nem vonulhattak be – így utólag, bizony, kellett és szükséges volt az a néha keserves egy-másfél év a hadseregben…

Megtalálni a hadsereg helyét és szerepét a magyar társadalomban, katonás er?t sugározni, kivívni a tiszteletet a Magyar Honvédség valamennyi tagjának, tovább építeni az ország védelmi képességeit, felemelt fejjel beszélni múltról és jövend?r?l – ebben áll a nagy titok. Én a katonákkal vagyok.
Szentesi Zöldi László, magyarhirlap.hu

Ajánló